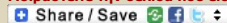

Μοιραστείτε την σελίδα που είστε με όποιο τρόπο επιθυμείτε...

Η νουβέλα του Ν. Λυγερού "Τα ερείπια του μέλλοντος".

Αποκλειστικά στο Parthenon-Sculptures.blogspot.com

«Τα ερείπια του μέλλοντος»

Ν. Λυγερός

Έπαιξαν σκάκι με το Τέρας. Ή μάλλον μελέτησαν μια παλιά παρτίδα. Ήταν ένας τρόπος σκέψης. Μία άλλη μορφή επικοινωνίας, πιο αφαιρετική. Σε κάθε περίπτωση αναγκαία. Αυτό έλεγε η πολυπλοκότητα της σκέψης, μέσα στο χάος των κινήσεων δίχως σκοπό.

Η παρτίδα είχε το μυστικό της. Ήταν ένα νέο άνοιγμα. Το πρώτο στίγμα στη βιβλιοθήκη του Τέρατος. Γιατί όμως ν' αρχίζονταν αυτή την μελέτη; Ακόμα κι ο φωτονικός υπολογιστής δεν ήξερε ακόμα. Ένα πράγμα ήξερε μόνο.

Ήταν μυστικό.

Εξέτασε προσεκτικά την κίνηση. Φαινομενικά, δεν είχε τίποτα το σπουδαίο κι όμως ήταν μία καινοτομία. Αυτό το νοητικό σχήμα ήταν το πρώτο που τον άγγιξε. Έκανε διάφορους υπολογισμούς κι ανέτρεξε στο ιστορικό των παρτιδών. Το υπόβαθρο της σκέψης τού χαμαιλέοντα ήταν πλέον ξεκάθαρο. Δεν είχε πια ανάγκη από τη σφαιρική βιβλιοθήκη.

Η προμελέτη του εγκλήματος είχε γίνει. Η παρτίδα ήταν μόνον η αρχή της έρευνας. Αλλά ποιος ήταν ο στόχος. Κλειστό ερώτημα.

Βγήκαν από το σπίτι και ...έστριψαν δύο φορές δεξιά για να πάρουν το γνωστό πεζόδρομο πάνω από την πόλη. Το Τέρας σκέφτηκε την περιπατητική σχολή. Δεν χαμογέλασε όμως διότι θυμήθηκε τις φυλακές, όπως έλεγε η λανθασμένη παράδοση. Οι πέτρες είχαν αυθαίρετα σχήματα- όλες μαζί ήταν ένα μονοπάτι σιωπηλό, όχι όμως βουβό.

- * Θυμάσαι;
- * Δεν ξεχνώ!
- * Τα χαρακτηριστικά μας...
- * Η παρτίδα;
- * Ένα νέο άνοιγμα.
- * Γιατί;
- * Είναι τώρα απαραίτητο.
- * Για τον αετό;
- * Και για τον κρίνο...

Δεν ήταν ανάγκη να σκεφτούν περισσότερο. Δεν ήταν η πρόπουσα ώρα. Περπατούσαν δίπλα στο δασάκι με τα ωραία πράσινα. Έμοιαζαν με εκείνα του Vincent. Αλλά κανείς δεν έδινε σημασία. Δεν υπήρχε λόγος. Τα πούκα δεν παραπονέθηκαν ούτε για τις σπασμένες πέτρες. Η σιωπή δεν έκανε ακόμη θόρυβο. Και η κοινωνία δεν έκλαιγε. Ήταν ναυγός. Ο άλλος ήταν πάνω τους, λίγο πριν τη μάχη που έπρεπε να δώσουν κάτω από τη θέα της Ακρόπολης, εκεί όπου υπάρχει το κρυφό άνοιγμα!

- Τι θα πάρεις;
- Μια μύρα ΦΙΞ, αν έχει...
- Έχει, το ξέρω.
- Καλώς τότε. Τι όμορφη θέα...
- Σε λίγο θα αλλάξουν τα χρώματα.
- Ο ουρανός;
- Όχι, οι άνθρωποι.
- Ήρθες μόνος σου;
- Όχι, ακριβώς.

Κάθε φορά τον ξάφνιαζε που δεν μπορούσαν να δουν τον φωτονικό υπολογιστή. Το φως του ήταν αόρατο στην πατρίδα του φωτός. Εκείνος όμως έβλεπε τις σκιές τού συστήματος. Ακόμα και οι σκακιέρες ήταν άδειες δίχως κομμάτια και πιόνια. Η κοινωνία τα είχε αντικαταστήσει όλα με πούλια και με ζάρια, για να δώσει ελπίδες σε όλους, όπως έπρεπε.

- * Ο μύθος του Προμηθέα ήταν διαφορετικός.
- Τι εννοείς;
- Σκεφτόμουν...
- Σου έφερα διάφορα έγγραφα.

Έβαλε μερικές κόλλες με μικρά γράμματα.

- Να τα κρατήσω;
- Για σένα είναι.
- Θα τα διαβάσω.
- Όχι τώρα.

Το Τέρας τα αποθήκευσε. Δεν ήταν όλα στην ίδια γλώσσα. Όσο πιο πολλές γλώσσες, τόσο πιο ανθρώπινα τα κείμενα.

- Ποιο είναι το θέμα;
- Η θεώρηση του κόσμου.
- Κι ο ναός;
- Το ιστορικό υπόβαθρο.

- * Αυτό βέβαια χρειαζόταν περαιτέρω ανάλυση. Τα πράγματα δεν ήταν τόσο απλά. Τα κλαδιά δεν είναι συνεχόμενα. Υπάρχουν και νέες ρίζες. Ο πόλεμος των αιώνων δεν είχε σταματήσει παρά μόνο στις κοινωνίες της λήθης.
- * Χρειαζόμαστε και κάτι άλλο.
- * Στόχο;
- * Δεν ανήκει στη στρατηγική...
- * Αλλά στη μεταστρατηγική!

- Όλα αυτά μου φαίνονται τοπικά.
- Θέλεις στρατηγικό σχεδιασμό;
- Δεν ξέρω. Εσύ θα μου πεις. Μπορεί να είναι και θέμα διαχείρισης.
- Στρατηγική διαχείριση κρίσεων.
- Ποιος ξέρει; Μπορεί κι αυτό να είναι απαραίτητο. Αλλά πρώτα πρέπει να σου πω...

Τα λόγια του ήταν περιγραφικά, μερικά βιωμικά. Τον άκουε προσεκτικά. Κάθε λεπτομέρεια ήταν σημαντική. Η καταγραφή των νοητικών σχημάτων άρχισε. Η

Επικοινωνία

Στείλτε τα άρθρα σας στο parthenonblog@gmail.com ή στο taxalia@gmail.com Contact us at parthenonblog@gmail.com or taxalia@gmail.com

Βρείτε μας..

Sponsored by..

△ **TaXalia:**
Macedonia's Nr.1 blog
Με τι χρώμα θα βαφεί η Κεντρ.Μακεδονία αν κερδίσει ο Ψωμιάδης;
Πριν από 2 λεπτά

Αναζήτηση

 Αναζήτηση

Το blog μας

Αυτό το blog είναι μια συλλογική προσπάθεια ανάδειξης της πολιτιστικής κληρονομιάς του Παρθενώνα. Θέλουμε να συμβάλλουμε στην επιστροφή των κλεμμένων γλυπτών του ωραιότερου μνημείου του κόσμου. Με ειδήσεις, άρθρα, απόψεις και τα δικά σας σχόλια. Ο αγώνας μας θα είναι διαρκείας και θα λήξει με την επιστροφή των γλυπτών από την βρετανία στην Ελλάδα.

Links about...

- △ Parthenonuk.com
- △ Theacropolismuseum.gr/
- △ http://www.elginism.com
- △ BRING THEM BACK !

Επισκέψεις

221865 155130155130

Parthenon Sculptures

- △ Αυστραλή δικηγόρος εκδίδει βιβλίο για το πως θα πάρουμε πίσω τα γλυπτά του Παρθενώνα
- △ Διαδικτυακή ψηφοφορία για τα γλυπτά του Παρθενώνα
- △ Βρετανικό Μουσείο: ΔΕΝ εξετάζουμε επιστροφή θραυσμάτων γλυπτών του Παρθενώνα!
- △ ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΤΙΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ...Στο Μουσείο της Ακρόπολης!
- △ Ποιο είναι το όνομα του παλαιότερου ξενοδοχείου του Σουδάν;

* Ανθρώπινες σχέσεις.

Τελικά κατάλαβε όλο το πλαίσιο. Ο φίλος του δεν είχε αφήσει καμιά απορία. Είχαν πια όλα τα δεδομένα. Όλες οι κινήσεις δεν είχαν παρά μόνο έναν σκοπό: να βάλουν τα κομμάτια και τα πιόνια πάνω στη σκακιέρα. Δεν ήταν απλώς μια συνέχεια λοιπόν, αλλά μία ολόκληρη ανακατασκευή τού κόσμου με μία διαφορετική ερμηνεία. Κι η διαφορά έκανε τη διαφορά.

Δεν έπαιζε ποτέ σκάκι με φίλους. Το παίγνιο του θανάτου δεν άντεχε τη φιλία. Εξέταζε μάχες του παρελθόντος, για να καταλάβει τα ερείπια του μέλλοντος την στιγμή της επαφής.

Όταν όλα τα κομμάτια και τα πιόνια ήταν στη θέση τους, κανείς δεν ήξερε αν αντιπροσώπευαν την αρχή ή το τέλος. Μόνον οι παίκτες, εκείνοι που δεν έπαιζαν, ήξεραν για το κόστος της επιλογής και της αρχής τού τέλους.

Μετά από όλες αυτές τις πολύτιμες εξηγήσεις, ο φίλος του θεώρησε ότι τον είχε κουράσει. Μόνο που οι απαντήσεις του προκάλεσαν ένα τηλεφώνημα. Ο σοφός που ήξερε για τους δράκους, είπε μόνο μερικά λόγια στο φίλο του, αλλά ήταν τόσο παράξενα που δεν μπόρεσε να τα ερμηνεύσει.

- Ξέρω για ποιο σκοπό, επέστρεψε.

Το σπίτι με τα πιόνια στους τοίχους

Ο δρόμος ήταν μακρύς κι ήσυχος. Υπήρχαν μόνο σπίτια στη σειρά. Καμιά κίνηση. Δεν ήταν όμως νεκρός. Περπατούσαν αργά. Εκείνη δεν μπορούσε πιο γρήγορα. Κάθε τόσο και λιγάκι σταματούσαν. Η θέα ήταν πάντα θέμα συζήτησης. Τα βλέμμα της ήταν καλλιτεχνικό. Δεν ήθελε την ασχήμια. Αλλά ήταν ικανή να βρει το όμορφο και μέσα στα σκουπίδια της κοινωνίας. Ήθελε γι' αυτό το λόγο να της δείξει το σπίτι με τα πιόνια στους τοίχους. Ήξεραν κι οι δύο τους για τα Azulejos της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, μα εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

- Έχεις δίκιο. Έχει κάτι.
- Αυτό πιστεύω κι εγώ.
- Είναι βέβαια kitsch.
- Δεν αντιλέγω...
- Αλλά είναι μια προσπάθεια.
- Μου θυμίζει το Μουσείο του Facteur Cheval στη Γαλλία.
- Είναι τόσο παράξενο;

Δεν το είχε δει. Το γνώριζε από τις περιγραφές στα βιβλία. Ο άλλος κόσμος ήταν πάντα ανοιχτός για τη νοημοσύνη του. Σταμάτησε και τον κοίταξε πιο προσεχτικά.

- Πάλι διάβασες τους νεκρούς! Του χαμογέλασε.

Ο κόσμος της ήταν το θέατρο, η παράλληλη ζωή. Ο κόσμος του ήταν τα βιβλία, η άλλη ζωή. Χαμογέλασε κι αυτός.

- Για να γράψω για τους αγέννητους.

Θυμήθηκε το ρολόι της που έλιωνε πάνω στο χέρι της, όπως στους πίνακες του Dalí. Δεν το είχε μαζί της. Η ιδέα είχε γίνει αντικείμενο και το αντικείμενο, κείμενο. Όμως ποιος κοίταζε την ώρα; Ποιος γνώρισε τον Dalí; Εκείνη βέβαια στο Παρίσι.

Εδώ τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Είχαν ένα στοιχείο της Βαρκελώνης ή μάλλον του Gaudí. Δεν συμφωνούσε εκείνη. Έβλεπε το όλο κι όχι τις λεπτομέρειες. Μόνο που αυτό το σπίτι δεν ήταν παρά μία λεπτομέρεια. Μία ψηφίδα από ψηφιδωτά. Ένα πολύχρωμο λουλούδι πάνω στην άσφαλτο. Πώς είχε ξεφυτρώσει σ' εκείνη την γωνία; Ποια ιδέα του είχε ποτίσει; Το εστιατόριο ήταν κλειστό. Δεν πεινούσαν. Πήραν την στροφή, για να το εξετάσουν από την άλλη πλευρά. Εκεί ήταν πιο σκοτεινά. Δεν φαινόταν πια ο ήλιος. Ανάμεσα στις σκιές και στο σκοτάδι πρόσεξαν άλλες λεπτομέρειες. Τα μικρά παιδιά κατασκόπευαν το θησαυρό. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Όλα ήταν άτοπα. Το σπίτι της ουτοπίας ήταν άτοπο. Όχι μια παρεξήγηση, ούτε μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, αλλά η θέληση ενός ανθρώπου να δημιουργήσει μία εις άτοπον επαγωγή, μία δημιουργική απαγωγή, θα έλεγε ο Eco. Τους άγγιξε το σπίτι, μα δεν μπορούσαν να το αγγίξουν. Ήταν απαγορευμένο σαν αυτούς.

- Χαίρομαι που μου το έδειξες. Δεν το περίμενα έτσι.
- Μια ιδιομορφία μέσα στην ομολότητα της πολλαπλότητας.
- Τι είπες πάλι;
- Την αλήθεια.
- Ξέρω, αλλά γιατί τη λες μ' έναν τόσο παράξενο τρόπο;

Σκέφτηκε σοβαρά αν υπήρχε άλλος, δίχως να εκφυλιστεί η σκέψη.

- Είμαι του Σωκράτη, όχι του Ηράκλειτου. Λέω πάντα τα ίδια, με τον ίδιο τρόπο.
- Καλά, καλά.

Υπήρχε μία διαφορά μεταξύ τους. Εκείνη προτιμούσε τον Αισχύλο, εκείνος τον Σοφοκλή. Αλλά κι οι δύο ήξεραν ότι ο Ευριπίδης ήταν ψεύτης.

- Και τώρα, πού θα με πας;
- Πίσω...
- Πάλι πίσω;
- Σπάνια πάμε πίσω...
- Για τα αρχαία μιλάς τώρα;
- Για τι άλλο;
- Πάμε πίσω τότε!

Της έδωσε το χέρι και το παράξενο ζευγάρι, ο πατέρας κι η κόρη, όπως έλεγαν, επέστρεψαν στο δρόμο της ηρεμίας. Εκείνη την ώρα όμως δεν ήταν τόσο απλό. Είχε επιστρέψει κι η τετρακίνητη βαρβαρότητα. Η μικρή φοβόταν και τον κρατούσε σφιχτά από το μπράτσο του. Το σκοτάδι είχε καλύψει τα περισσότερα σπίτια. Όχι όμως ένα πέτρινο.

- Να καθίσουμε λιγάκι εδώ.
- σκαλοπάτια;
- Ναι!

Αυτό το χαριτωμένο ναι ήταν μία δέσμευση. Τα δεσμά των δεσμών. Έτσι έπρεπε να γίνει η θεατρική παράσταση. Το παλιό κείμενο υπήρχε. Περιμέναν την μουσική μόνο. Κάθισαν, λοιπόν, πάνω στην πέτρα. Όταν ένιωσε την πέτρα, εκείνη είχε το βλέμμα της Αθηνάς. Τίποτα δεν μπορούσε να τη νικήσει εκτός...

- Είδες τα λουλούδια;
- Διάλεξαν αυτό το σπίτι.
- Κι εμείς το διαλέξαμε!
- Αν ήσουν λουλούδι, θα ήσουν...
- Γαρδένια.

Η πέμπτη νότα του αρώματος. Ανακάλεσε την χρωματική γκάμα. Άρχισε να τραγουδά αθόρυβα, αλλά την άκουσε και την ακολούθησε. Ήταν καλό σημάδι. Το σπίτι με τα πιόνια στους τοίχους της είχε κάνει καλό, ακόμα κι αν θα το ήθελε διαφορετικό. Σηκώθηκαν ξαφνικά. Έπρεπε να περπατήσουν κάτω από την Ακρόπολη, παράλληλα για να εξετάσουν σε κάθε γωνία τα ψηλά της τείχη. Τίποτα δεν είχε αλλάξει μέσα στις

- Γιατί δεν βάζουν φως;
- Ποιος; Το κράτος κι η βία;

Η απάντησή του δεν την ξάφνιασε, σαν να την ήξερε εδώ και χρόνια.

- Μ' αρέσει και το λυκόφως...
- Έτσι βλέπουμε διαφορετικά τα πράγματα.

Αυτή ήταν η ιδέα. Η διαφορά κάνει τη διαφορά. Τίποτα άλλο δεν ήταν απαραίτητο. Έτσι πρόσεξαν και το ψηλό κυπαρίσσι. Τους θύμιζε την άλλη ανάγνωση με τον Ορέστη και την Ηλέκτρα. Μία μοναδική παράσταση δίχως θεατές, μία πρόβα δίχως θέαμα, μία ανθρώπινη σχέση.

Το Τέρας δεν ήταν μαζί του. Εκείνη θα το έβλεπε μέσα στο σκοτάδι. Έπρεπε να μελετήσει τις πηγές και τις αναφορές. Άλλος ένας περίπατος στα μονοπάτια των βιβλίων. Δεν του είχε στείλει κανένα μήνυμα. Δεν είχε βρει ακόμα αυτό που ήθελε. Το σκοτάδι ήταν όλο και πιο πυκνό. Όλη η ανθρωπότητα δεν ήταν παρά δύο άνθρωποι στο δρόμο που δεν περίμεναν πια τον Godot.

- Και τι θα κάνουμε τώρα που είμαστε μόνοι;
- Πάντα είμαστε μόνοι, όλοι μας, απλώς που μόνο μερικοί το ξέρουν.
- Και τι αλλάζει αυτό;
- Τίποτα το ιδιαίτερο, μόνο τη ζωή μας!
- Ας πεθάνουμε τότε!
- Και το έργο;
- Σωστά, είναι κι αυτό... Ας πεθάνουμε μετά...
- Μη βιάζεσαι, λοιπόν.
- Θα είμαστε μόνοι, μαζί.
- Δεν υπάρχει άλλος τρόπος.

Την πήγε μέχρι το σπίτι της κι επέστρεψε στο δρόμο. Το σπίτι με τα πιάτα στους τοίχους τον περίμενε. Δεν ήταν απλώς ένα καπρίτσιο. Ήταν μία κίνηση, ένα ξεχασμένο νόημα. Υποσχέθηκε πως θα το είχε στο νου όσο ήταν ζωντανός, δίχως να ξέρει πόσο θα άντεχε για να γίνει το έργο. Κοίταξε την Ακρόπολη. Κι αυτή περίμενε.

Η μαρμάρινη βουλή

Ο δάσκαλος περίμενε τον μαθητή, για να δουν την αλήθεια. Ήταν έτοιμος για ν' αντιμετωπίσει την μοναξιά της έρευνας. Βρέθηκαν πάνω στον πέτρινο δρόμο. Πλάγια επίθεση. Ο λόφος ήταν άγνωστος στους περισσότερους. Δεν υπήρχε κανένα ενδιαφέρον για την κοινωνία. Κι ο τουρισμός δεν είχε νόημα. Ο χώρος όμως ανήκε στο χρόνο. Ο δάσκαλος εξηγούσε μερικά στοιχεία της ιστορίας του χώρου.

- * Αναφορά στον Σωκράτη.
- Αυτός ο χώρος υπάρχει πραγματικά...
- Η μαρμάρινη βουλή;
- Ναι.
- Σε λίγο θα την δεις με τα μάτια σου.
- Γιατί δεν μας λένε τίποτα...
- Για να κάνεις τι;
- Πρέπει να είμαστε έτοιμοι;

Ήταν μια μεγάλη κουβέντα, αλλά δεν το αντιλήφθηκε εκείνη την στιγμή. Σπάνια οι μαθητές ήξεραν τότε ήταν έτοιμοι για να συμβάλλουν στο έργο. Συχνά, είχαν την εντύπωση ότι η δράση τους ήταν έργο. Όταν όμως το αντίκριζαν από κοντά μέσω του δασκάλου συνειδητοποιούσαν τη σημασία της έννοιας του παράδοξου ύπνου. Τα μάτια τους έπαιζαν. Ο εγκέφαλος σκεφτόταν, αλλά αυτή η πράξη δεν ήταν έργο. Μόνο μετά τον ύπνο τελειώνουν με το μυθιστόρημα του Δοστοέβσκι. Ποτέ πριν. Όταν έφτασαν στη μαρμάρινη βουλή, η έκπληξη ήταν μεγάλη.

- Είναι λοιπόν τόσο δύσκολη η ουσία;
- Δεν έχει καμία σχέση με την κοινωνία...
- Μα το πανεπιστήμιο...
- Είναι γεμάτο φοιτητές... Οι μαθητές είναι σπάνιοι.
- Γιατί;
- Κι οι άνθρωποι είναι σπάνιοι.
- «Για να γυρίσει ο ήλιος, θέλει νεκρούς...»
- Κάτι σ' ενοχλεί;
- Η ποσότητα.
- Είναι η ποσότητα της ποιότητας το πραγματικό πρόβλημα.
- Και η λύση;
- Οι μαθητές κι οι δάσκαλοι.
- Οι οποίοι είναι τόσο λίγοι.
- Τόσο σπάνιοι!
- Πώς είναι δυνατόν να παράγουν το έργο;
- Δεν είναι δυνατόν!
- Μα τότε;
- Το πρέπει είναι το αδύνατον!
- Ενώ το πρέπει είναι μόνο δυνατόν.
- Ο μαθητής κάνει ό,τι δεν μπορεί για να βοηθήσει το δάσκαλο.
- Διότι ξέρει ότι είναι αδύνατον.
- Ακριβώς.
- Και τώρα τι πρέπει να κάνω;
- Τίποτα, μόνο το πρέπει.
- Εδώ;
- Εδώ!
- Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα.
- Έτσι αρχίζει η κενότητα.

* Τόσο απλά.

Η ανθρωπότητα αναζητούσε την απλότητα. Το πολύπλοκο ήταν η αρχή της έρευνας, όχι όμως ο στόχος. Μόνο που η κοινωνία κατηγορούσε τα πάντα. Γι' αυτήν όλα ήταν περιπλοκά, ήθελε μόνο το απλό.

- Το μάργαρο δεν είναι απλό;
- Σαφώς.
- Η μαρμάρινη βουλή;
- Μ' εντυπωσιάζει η λιτότητά τους.
- Εδώ βρίσκεται η ουσία του λόγου.

- * Γιατί είναι τόσο αργός;
- * Έχει τη βραδύτητα της μνήμης.
- * Σωστά.
- * Έχει χρόνια που έτρεχε.
- * Δίχως στόχο.
- * Δίχως κατεύθυνση.
- * Και τώρα;
- * Σταμάτησε στο σταυροδρόμι.
- * Πρέπει να επιλέξει.
- * Τώρα το έμαθε.
- * Πάντα έτσι γίνεται με τους ανθρώπους.
- * Με τους ανθρώπους.

Το Τέρας δεν χαμογέλασε. Σκέφτηκε απλά ότι οι χαμαιλέοντες έπρεπε να έχουν άπειρες ανταχές και δεν ήξερε πώς ήταν δυνατόν.

- * Είναι αδύνατον.
- * Το πρόβον.
- * Θα μας βοηθήσει, να βοηθήσουμε.
- * Εξαρτάται από την επιλογή.

Ο χρόνος δεν είχε παντού τη ίδια ταχύτητα. Υπήρχε ένα διαφορικό στη δράση του. Του το είχαν μάθει τα δέντρα και τα νεκρά φύλλα: τα βιβλία.

Εκείνος ο χώρος ήταν διαφορετικός. Βρισκόταν στον XXI αιώνα αλλά δεν ανήκε πραγματικά σε αυτόν.

Χρονική πύλη.

Δεν κάθισαν στη μαρμάρινη βουλή.

Την εξέτασαν μόνο.

Ήταν μια παράξενη σκακιέρα. Η παρτίδα δεν είχε αρχίσει. Ανέναντι η Ακρόπολη περίμενε. Δεν ήταν μόνη πια. Η παρουσία τους ήταν αισθητή. Δίχως να υπάρξει καμία επιβολή, η στάση τους ήταν ήδη μια αντίσταση.

Ο μαθητής κοίταξε την Ακρόπολη και κατάλαβε το λόγο του ερχομού τους σε αυτό το σημείο.

Οι παρατηρητές ήταν πάνω στο ίδιο κλαδί του σύμπαντος. Ήταν η πρώτη επιλογή του μετά την αναγνώριση του δασκάλου.

- * Εγκεφαλική συγκίνηση.
- * Ενεργοποίηση.
- * Τώρα είναι εντοπισίμος.
- * Πολυκλαδικότητα.
- * Θεωρία κενότητας.
- Μετά το τίποτα;
- Το κενό.
- Μετά το κενό;
- Το σύνολο.
- * Μεταμαθηματικά.

Η δομή έπρεπε να δημιουργηθεί για να υπάρξει το αίσθημα της έλλειψης, αλλιώς τα αντίγραφα επαρκούσαν. Τα θεμέλια ήταν απέναντι. Αλλά ποιος τους κοίταζε τώρα από την άλλη πλευρά.

* Νοητική αντανάκλαση.

Η σκέψη των αρχαίων πάνω στο μάρμαρο έγραψε την ιστορία. Και τώρα πάνω στα ερείπια έπρεπε να διαβάσουν το μάλλον. Όχι να το γράψουν. Ήταν η σειρά τους. Κανείς δεν το είχε ξεχάσει. Το τέρας ένωθε καλύτερα. Μάθαινε για τους νέους, εκείνοι οι οποίοι ήταν αγέννητοι πριν μερικά χρόνια και δεν ήξεραν για τη νοητική επανάσταση. Τότε έπρεπε να μάθουν. Πόσες γλώσσες για να γίνουν επιτέλους ανθρωπίνιοι, πολύ ανθρωπίνιοι.

Ο μαθητής κοίταξε τον δάσκαλο και ο δάσκαλος είδε τον μαθητή. Ήταν πια έτοιμος. Ο χώρος είχε γίνει χρόνος και ο χρόνος, χώρος της αντίστασης.

- * Ανοιχτή δομή.
- * Πρέπει να φύγετε τώρα.
- * Περίμενε.
- * Τι θέλεις;

Δεν απάντησε. Ακούμπησε απλώς το μάρμαρο. Είχε ζωντανέψει.

* Τη γυναίκα.

#B

Η μυστική συνάντηση στο Βανδονεόπ.

Σ' εκείνο το μαγαζί μπορούσες ν' ακούσεις τον Carlos Gardel να τραγουδά *Adiós muchachoscompañeros de mí vida* δίχως να σε ξαφνιάσει. Ένας άλλος κόσμος μέσα στον κόσμο. Ένας κόσμος με άλλους κανόνες, διαφορετικός και άγνωστος σε πολλούς. Δεν ήταν παράξενος, απλώς πλάγιος σε σχέση με την πραγματικότητα, η οποία ήταν μόνο οριζόντια ή κάθετη. Ο χώρος είχε διαμορφωθεί ανάλογα.

Σ' ένα τραπέζι μια ξανθιά γυναίκα έπινε porto. Δεν ήταν έλλειψη σεβασμού προς το tango. Εξάλλου αγαπούσε ο ίδιος και το fado, αποφάσισε λοιπόν ότι ήταν απροσεξία και δεν έδωσε περισσότερη σημασία. Κάθισε στο τραπέζι της. Η καθυστέρηση ήταν μικρή, αλλά δικαιολογήθηκε. Η ευγένεια δεν έβλαπτε. Του πρότεινε μία ψεύτικη σαμπάνια. Ήταν μηλίτης και δέχτηκε.

Το θέμα της συζήτησης ήταν άγνωστο, τουλάχιστον φαινομενικά.

- Recuerdos de otros tiempos...
- Δεν είναι ωραία εδώ ;
- Όντως!
- Έχει και χορό...
- Tango φαντάζομαι.
- Αποκλειστικά.
- Καλώς,
- * Αλλά παρακλάδι.
- Ήθελα να μιλήσουμε.
- Για το μέλλον του τόπου;
- Κατά κάποιο τρόπο... Εξετάζω ιδέες.
- Ελεύθερες;
- Το ελπίζω.
- Μην το ελπίζεις.
- Να το αφήσω;
- Κράτα τις ιδέες.

Η συμβουλή ήταν ανθρώπινη. Δεν είχε υπονοούμενα. Η έκπληξη δεν ήταν μικρότερη. Δεν είχε συνηθίσει ακόμα το ύψος τέτοιων ανθρώπινων επαφών. Ήταν σπάνιες στο χώρο της. Μόνο που στο θέατρο μπορείς να ζήσεις πολλές ζωές. Υπάρχει ένα ελάττωμα όμως ` μπορείς να ξεχάσεις τη δική σου τη ζωή μέσα στην κοινωνία του θεάματος.

Την κοίταξε προσεκτικά. Δεν είχε ξεχάσει τη ζωή της. Ήθελε ακόμα να προσφέρει. Μπορεί να μην ήξερε τον ακριβή τρόπο, αλλά ήταν σίγουρο πως ήθελε να το κάνει. Είχε το ύψος του tango.

- Χορεύεις ;
- Όχι.

Παρόλο που απάντησε χαμογελώντας, ένωσε ότι ακούστηκε σαν βρισιά σε αυτόν το χώρο. Ήταν όμως η αλήθεια. Ο χώρος του ήταν ο χρόνος. Αποκλειστικά.

Η φιλική εταιρεία δεν είχε πολλούς ανθρώπους. Ένα ζευγάρι για χορό που δεν χόρευε. Τι παράξενη ήταν η πραγματικότητα!

- Πρέπει να μιλήσουμε...

- Έχεις δίκιο.

Το θέμα τους ήταν η πατρίδα του χρόνου.

- * Φωτισμός της Ακρόπολης.
- * Είναι η ώρα.
- Τι να προτείνουμε;

Το αιώνιο ερώτημα όταν δεν βρίσκεσαι στην εξουσία. Το δικό του θέμα δεν ήταν αυτό. Τι ουσιαστικό μπορεί να γίνει; Αυτή ήταν η ερώτηση που άλλαζε την πραγματικότητα.

- * Η μοναξιά της γυναίκας.

Αυτό ήταν το πρόβλημα που ήθελε να λύσουνε. Αλλά πώς να το πει τόσο ωμά, δίχως να παρεξηγηθεί. Εκεί που βρισκόταν δεν φαινόταν η Ακρόπολη. Η σκέψη όμως δεν άλλαζε. Αυτή η γυναίκα ήταν μοναχική κι όχι μοναδική. Την περίμεναν άλλες πέντε. Μια χούφτα ζωής και μια εγκλωβισμένη. Δεν ήταν αγνοούμενη. Αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

- Τι σκέφτεσαι τώρα;
- * Όχι ακόμα...

Η όλη ιδέα δεν ήταν απλή. Ή μάλλον ήταν. Μόνο που δεν ήταν απλοϊκή. Πώς να συγκρίνεις τη μάχη με τον πόλεμο;

- * Νέα πολεμολογική προσέγγιση.
- Μπορούμε να πετύχουμε περισσότερα με μία μάχη.
- Τι εννοείς;
- * Μήπως έπρεπε να δώσουν ένα όνομα στη γυναίκα.

Ένας ολόκληρος τρωικός πόλεμος είχε γίνει για μία γυναίκα. Πόσες θυσίες, πόσα θύματα;

- * Ο άγνωστος στρατιώτης.

Κι αυτή η έννοια ήταν σημαντική. Η επιλογή δεν ήταν τόσο απλή.

- Μα δεν είναι άγνωστη!
- Ποια;
- * Όχι ακόμα. Είναι ναυρίς, πολύ ναυρίς.
- Εκείνη...
- Δηλαδή...

Της μίλησε για μία ακίνητη χορεύτρια.

- * Η χορεύτρια του χρόνου.

Εκείνη την στιγμή ακούστηκε ένα άλλο τραγούδι του Carlos Gardel.

- Ακούς;
- Τι πράγμα;
- Το τραγούδι: Soledad.
- * Νοητικό σχήμα.
- Μ' αγγίζει.
- Το ξέρω. Γι' αυτό είμαστε εδώ.
- Σωστά.

Ήταν στο ίδιο πλαίσιο. Έπρεπε να το μετατρέψουν σε πεδίο μάχης ή μάλλον σε θέατρο επιχειρήσεων. Ναι, το τελευταίο θα ήταν πιο εύκολο για εκείνη. Είχαν συμφωνήσει στην ουσία, δίχως να πουν τα λόγια, τις λέξεις.

- * Πέντε κινήσεις για μια σιωπή.

Ήξερε κι εκείνη ισπανικά και παρήγγειλε ένα άλλο τραγούδι του ίδιου: Volver. Αυτό ήταν το σύνθημα λοιπόν. Η φιλική εταιρεία θα είχε το ίδιο στόχο.

- * Μετα-στρατηγική οντότητα.

Συγκεκριμένος, ξεκάθαρος, ο στόχος δεν θα επιδεχόταν κανένα συμβιβασμό. Το πρόβλημα τώρα θα ήταν η στρατηγική που θα ακολουθούσαν. Ήξεραν έναν άνθρωπο.

- * Πολιτιστικά θέματα.
- * Η τόλμη μέσα στη σιωπή.

Εσφηνικά τού χαμογέλασε κι εκείνη. Είχε καταλάβει ότι το παράδοξο μπορούσε να λύσει το παράλογο.

Η ξύλινη σημαία.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας φάρος μέσα στην πόλη. Η συνείδησή του είχε εμβέλεια. Απλός και προσιτός, όταν έπρεπε, ήξερε τι σημαίνει το πρόπον. Αυτό αποδεικνύουν τα γραπτά του. Το γραφείο άνηκε στην πατρίδα του χρόνου. Δεν ήταν μόνο τα βιβλία, μα κι η ξύλινη σημαία. Κάθε λεπτομέρεια είχε τη σημασία της. Ήταν ανοιχτός εξ αρχής. Λειτουργούσαν στο ίδιο πεδίο δράσης. Δεν είχαν τίποτα να κρύψουν. Μόνο το έργο τούς απασχολούσε.

- * Ενεργοποίηση του αξιωματικού.
- * Αναγνώριση.

Οι δυο τους είχαν τον ίδιο ρυθμό. Η κλασική μουσική της Κάλλας ήταν ακόμα και στον τοίχο. Κι όμως δεν μίλησαν για το Milano, ούτε για τη Firenze.

- * Unicamente Venezia.

Υπήρχαν προβλήματα. Τα είχε εντοπίσει εδώ και χρόνια. Δεν είχε αρκετές δυνάμεις, για ν' αλλάξει τα πράγματα. Η στρατηγική ήταν αναγκαία κι ήταν συνειδητοποιημένος.

- * Σκέψη πάνω στη σκέψη.

Είχε δίκιο, μετά από 500 χρόνια, η δράση ήταν ασήμαντη. Το είχε αντιληφθεί, πριν μερικά χρόνια. Θυμήθηκε τα άλογα του Βυζαντίου που δεσπόζουν πάνω στην εκκλησία απέναντι στην Piazza San Marco. Η ρωμιοσύνη μέσα στον ενετικό κόσμο. Μ' αυτά έμοιαζε κι ο φάρος της πόλης.

- * Ακίνητη αξιοπρέπεια.
- * Ανθρώπινη.

Τον ενημέρωσε διεξοδικά για το θέμα των μαρμάρων. Γνώριζε κάθε λεπτομέρεια περί δράσης κι αδράνειας. Δεν του έκρυψε τίποτα. Η κρισιμότητα του προβλήματος δεν το επέτρεπε. Είχαν πάψει οι ψευδαισθήσεις από καιρό, αλλά δεν ήταν ευρύτερα γνωστό. Το παρασκήνιο ήταν σάσιο ως το κόκαλο.

- * Η ανικανότητα του φαίνεσθαι.
- * Ήρθε η ώρα.
- * Ναι.

Το Τέρας βρισκόταν στα αρχεία. Μελετούσε μερικά στοιχεία που είχαν ξεχαστεί από όλους. Τα γραφεία δεν ήταν κενά, μόνο νεκρά. Δεν υπήρχε βουλήση αλλαγής. Η διαχείριση είχε γίνει κανόνας ζωής που οδηγούσε αναπόφευκτα στο θάνατο και μάλιστα της μνήμης, πριν καν τελειώσει η ζωή. Ο φάρος της πόλης δεν ήταν πια σάρατος. Είχε συναντήσει τον ωκεανό.

* Photonium.

Ήθελε να επικεντρώσει τη συζήτηση σ' ένα μόνο σημείο, αλλά πώς ν' αρχίσει; Με το όνομά της.

- Η Καρυάτιδα;
- Αν έχει γίνει κάτι ; Τίποτα.

Φάνηκε ειλικρινά λυπημένος. Αλλά μόνο η αλήθεια είχε πλέον νόημα.

- Και στο μέλλον;
- Οι υπηρεσίες δεν θ' ασχοληθούν με τέτοια θέματα, δίχως να παρθεί μία πρωτοβουλία από αλλού.
- Κι αν παρθεί η πρωτοβουλία ;
- Θα αρχίσει ο αγώνας.
- Ο αγώνας;
- Ο αγώνας για να δοθεί η μάχη.

Τα πράγματα ήταν όντως δύσκολα.

- * Διασταύρωση της εκτίμησης;
- * Θετική.

Ένας αγώνας ήταν απαραίτητος για να δοθεί η μάχη. Ήταν σχεδόν αδιανόητο, όχι μόνο αδύνατο.

* Η δύναμη του αδυνάτου.

Ο Αρχιμήδης, ήθελαν, δεν ήθελαν, υπήρξε το ίδιο και το έργο του. Τίποτα άλλο δεν είχε σημασία. Στο κάτω κάτω της γραφής το ανέφικτο δεν ήταν προσωρινό στην ιστορία της ανθρωπότητας.

- Μπλέκονται πολλά.
- Πρόβλημα πολιτικής βούλησης;
- Και αντίδραση...
- Δίχως αντίδραση...
- Πότε!

Τουλάχιστον δεν ήταν χειρότερα τα πράγματα από την *tabula rasa*, ακόμα κι α *posteriori*.

- Άλλα εμπόδια;
- Μόνο αν υπάρξει κάποιο αποτέλεσμα.
- Αυτό αποτελεί μία δυσκολία;
- Όχι, από μόνο του.
- Σε συνδυασμό...

Κατάλαβε τι ήθελε να του πει. Η έλλειψη ολικής στρατηγικής προκαλούσε εσωτερικές τριβές.

- Klausewitz.
- * Tempo.

Έπρεπε να βρουν μία ουδέτερη κίνηση, η οποία να είναι αποτελεσματική.

* Paradigme Suisse.

Άλλος ένας σταυρός, άλλη μία σταυροφορία. Πάντα διακριτική. Μερικοί ελιγμοί, δίχως συνδυασμούς και θυσίες, κατάφεραν τα ακατόρθωτο: αναγνώριση γενοκτονιών και ποινικοποίηση. Η ανθρωπιά αντέκρουσε τη βαρβαρότητα. Σταμάτησε τη γενοκτονία της μνήμης. Το ίδιο έπρεπε να γίνει. Η αρπαγή της Καρυάτιδας από το Ερέχθειον ήταν κι αυτή θέμα βαρβαρότητας ενάντια στη μνήμη. Ο φάρος τής πόλης δεν το είχε ξεχάσει.

Η σκακιέρα είχε πλέον και παίκτες.

- * Θεωρία παιγνίων.
- * Στρατηγικές συμπεριφορές.
- * Στρατηγική μάθησης.
- * Χρειαζόμαστε κι άλλα στοιχεία.

Το ερώτημα ήταν απλό και το εξής: ποια ήταν τα δεδομένα όσον αφορά στη διάδοχη κατάσταση; Σ' εκείνο το γραφείο δεν υπήρχαν παρά μόνο ενδείξεις και δεν επαρκούσαν ούτε για στρατηγικό σχεδιασμό.

- * Οι πολλαπλές κινήσεις είναι απαγορευμένες;
- * Όχι πάντα... Σκέψου το ροκέ.

Αυτό όμως δεν μπορούσε να γίνει πριν το άνοιγμα. Ήταν ακόμα το πρόβλημα της προετοιμασίας. Υπήρχε ανάγκη από άλλα κομμάτια. Ακόμα και η Καρυάτιδα δεν ήταν μόνη της.

- * Δυνατότητα πίεσης;
- * Ο μοχλός.
- * Το νοητικό σχήμα του Αρχιμήδη.

Όταν η Εύληνη σημαία έγινε μοχλός για την Καρυάτιδα κανείς δεν το πίστεψε, εκτός από τους δύο φίλους.

Ποιο θα ήταν όμως το σημείο αναφοράς.

- * Το σταθερό σημείο.
- * Το νέο Μουσείο της Ακρόπολης.

Κανείς δεν μπορούσε ν' αμφισβητήσει τις προδιαγραφές του. Το νέο Μουσείο άνηκε στον XXI αιώνα. Κι όλος του ο σχεδιασμός ήταν η ανάδειξη της έλλειψης. Είχε διαμορφωθεί εξ αρχής για να υποδεχθεί τα θύματα της βαρβαρότητας. Ο χώρος είχε υπολογίσει τον χρόνο. Δεν ήταν μόνο ένα σύγχρονο έργο τέχνης, αλλά κι ένα εργαλείο στρατηγικής σημασίας. Δίχως το Νέο Μουσείο, ο αγώνας δεν θα είχε αποτελεσματικότητα.

* Τοποθέτηση της σκακιέρας στο Νέο Μουσείο.

Η σιωπή απλώθηκε πάνω στους δύο φίλους και οι πέντε κινήσεις που είχαν γίνει, ερμήνευσαν τον κόσμο μ' ένα νέο τρόπο.

Εδώ κι αιώνες, τα επιχειρήματα δεν είχαν αλλάξει. Ενώ ο XXI αιώνας αποτελούσε μία αλλαγή φάσης. Η Καρυάτιδα θα ήταν η αιχμή του δόρατος για τα μάρμαρα.

- * Eugène Delacroix.
- * La Liberté conduisant le peuple.

Νέα δεδομένα, νέα προσέγγιση: η επιστροφή ήταν μία απελευθέρωση.

* Η Μεγάλη Έξοδος!

Το Μουσείο του Μέλλοντος.

Ήταν η πρώτη επίσκεψη.

* Το Μουσείο του Μέλλοντος.

Εκείνο ήταν το νοητικό σχήμα που δέχτηκε από το Τέρας, όταν εισήλθε στο νέο Μουσείο της Ακρόπολης. Ήταν ριζικά διαφορετικό από όλα τα άλλα. Ο όγκος του ήταν φωτεινός. Κι ο χώρος του είχε τη γεύση του χρόνου ή για την ακρίβεια του μέλλοντος. Κι όταν περπάτησε πάνω στο αόρατο είδε το παρελθόν.

* Ανοιχτή δομή.

Το νέο μουσείο δεν ήταν ένας κλειστός και απομονωμένος κόσμος, μα ένας χώρος υποδοχής. Ακόμα κι ο επισκέπτης ήταν καλεσμένος και μάρτυρας της ομορφιάς, της αδικημένης ομορφιάς. Δεν προσπαθούσε να προσποιηθεί. Δεν εξέφραζε την πληρότητα. Έδειχνε σε κάθε άνθρωπο τις πληγές του παρελθόντος, δίχως να τις ξεχάσει.

Ήταν νύχτα. Κανονικά το μουσείο ήταν κλειστό.

Κι όμως εκείνο το βράδυ με το φως της νύχτας μπόρεσαν να δουν τα μάρμαρα, τη φωτεινή πέτρα της ιστορίας του ανθρώπου.

Η Ξανθιά γυναίκα είχε παίξει το ρόλο της και είχε σκηνοθετήσει μια νέα παράσταση.

* Οι ακίνητες χορεύτριες περίμεναν.
- Όλες ίδιες κι όλες διαφορετικές.
- Ενωμένες μέσα στη διαφορά τους.
- Λείπει...

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του. Το Τέρας είχε ήδη προβάλλει ένα ολόγραμμα της απούσας.

* Κβαντομηχανική σ' ένα Μουσείο.

Η απούσα έλαμπε.

- Έτσι θα ήταν.
- Έτσι θα είναι.

Ήξερε ήδη την αποφασιστικότητα αυτού του τόνου. Το έργο δεν ήταν πια μία κυματοσυνάρτηση σ' αυτόν το χώρο. Υπήρχε μια υλοποίηση, φωτονική προς το παρόν. Εξάλλου το μάρμαρο δεν ήταν η ύλη του φωτός; Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκε ότι αν η Καρυάτιδα είχε ένα όνομα θα έπρεπε να την έλεγαν Ειρήνη.

* Η επιστροφή της Ειρήνης.

Τι πιο ωραίο τέλος για την αρχή ενός αγώνα της δικαιοσύνης. Εξέτασε λεπτομερικά τις άλλες. Ήθελε να δει και τον τετράγωνο ώμο και το γραμμένο μπουτί. Καθεμιά είχε την ιστορία της, την προσωπικότητά της. Και όλες μαζί είχαν το ίδιο ρόλο.

- Να σηκώσουν ή να αντέξουν το μάρμαρο;
- Ιδού το ερώτημα.
- Ιδού κι η γυναίκα.

Εκείνη τη στιγμή δίχως να καταλάβει το λόγο, μύρισε το άρωμα της γαρδένιας.

* Παρουσία της απουσίας.

Κοίταξε τους τοίχους σαν να έψαχνε πιάτα. Η σκέψη της ήταν μαζί τους.

- Το φως τού μαύρου.
- Δάσκαλε;

Η φωνή ερχόταν από τον κάτω όροφο. Δεν μίλησε. Έκανε απλώς μια κίνηση κι ο μαθητής του ανέβηκε.

* Φωτονική απενεργοποίηση.

Το ολόγραμμα εξαφανίστηκε.

Ο μαθητής είχε ένα κρίνο στο χέρι.

- Συνάντησα τον...
- Ξέρω.
- Μου είπε να το βάλω...
- Έχει δικιο.

* Επιτρέπεται;
* Όχι, αλλά είναι το πρόπον.
* Ο αγώνας άρχισε;
* Τώρα ναι, με τους συμμάχους μας.

Ο μαθητής προσπάθησε να καταλάβει περισσότερα απ' ό,τι μπορούσε και ξαφνικά είδε το Τέρας. Καθόταν δίπλα στο Δάσκαλο του. Συνειρμικά θυμήθηκε τον Σιωπηλό και τη συμβουλή της ανάγνωσης. Μόνο που δεν ήξερε για τη μυστική αλληλογραφία και δεν μπόρεσε να ακούσει το φως.

- Το βλέπω.
- Το κοιτάς... Είναι το πρώτο βήμα.
- Είναι πάντα μαζί σας;
* Παράξενη ερώτηση!
* Περίεργη απάντηση;
- Εξαρτάται για ποια διακλάδωση μιλάς.
- Σωστό είναι κι αυτό.

Ξανακοίταξε προς το Τέρας αλλά μάταια.

- Έφυγε;
- Ζει μόνο μέσα στη σκέψη μας.
- Σωστό κι αυτό. Αφαιρέθηκα.
- Το βλέπω.
- Η Ξανθιά κυρία περιμένει κάτω, θέλει...
- Ας κατεβούμε λοιπόν.

Γύρισε μια τελευταία φορά προς την απούσα. Ο ακίνητος χορός δεν είχε τελειώσει.

* Αρχαίο όραμα.

Γύρω της πολλά άτομα κοιτάζαν δεξιά κι αριστερά. Δεν ήξεραν ακριβώς γιατί οι πόρτες είχαν ανοίξει το βράδυ. Στεκόταν στο κέντρο της παράστασης. Είχε διπλώσει τα χέρια της σαν να ήταν φτερά.

- Τα είδατε όλα;
- Ναι.
- Δεν χόρεψες;

- Έκανα μια εξαίρεση για μερικά λεπτά.
- Κάποιοι είναι πολύ τυχερές.
- Αναγκαίες.
- Κι ο μαθητής σου;
- Έχει ακόμα ένα πρόβλημα συγκέντρωσης.
- Είναι θέμα χρόνου.
- Ο χρόνος είναι μαζί μας.
- Τώρα πλέον το ξέρω κι εγώ.
- Ήθελες;
- Να βρεθούμε όλοι μαζί στο πέταλο.
- Εκατό ελέφαντες πάνω σ' ένα χόρτο.
- Σου έχω μια έκπληξη.

Πάνω στο πέταλο κάτω από την Ακρόπολη και το φεγγάρι περίμενε τη γαρδένια. Τελικά είχε αποφασίσει να έρθει μόνη της. Στο πέτο της είχε καρφώσει έναν αετό. Είχε αφήσει μια θέση κενή απέναντί της. Ο χαμαιλέοντας προχώρησε συγκινημένος και της άγγιξε τον ώμο. Εκείνη δεν είπε τίποτα. Ήξερε ότι μονάχα αυτός θα τολμούσε να κάνει αυτήν την κίνηση. Κάθισε απέναντί της και παρήγγειλε ένα μύθο για να τον μοιραστούν μαζί. Έτσι και έγινε.

Το φως του μαύρου κοιτάξε πίσω της την Ακρόπολη και σήκωσε το ποτήρι της. Ήταν αποφασισμένη. Θα συμμετείχε κι αυτή στον αγώνα. Το Τέρας χαμογέλασε και στάθηκε δίπλα της ίσα ίσα για ν' αγγίξει το λιωμένο ρολόι. Ο χρόνος είχε αλλάξει ταχύτητα και το έδειχνε πάνω στους μαχητές της ειρήνης.

Το Νέο Μουσείο δεν θα περίμενε άδικα τα ερείπια του μέλλοντος.

Ήταν πλέον θέμα χρόνου.

Κι αυτός ήταν μαζί μας έναντι της βαρβαρότητας της λήθης.

<http://www.parthenon-sculptures.blogspot.com/>
at 3:35 π.μ.

5 comments:

Ανώνυμος είπε...

Ασφαλώς δεν πρόκειται περί πατριωτικού κειμένου, αλλά περι ερωτοτροπικής λογαφλουριάς προς γυναίκα.

Νομίζω ότι οι ερωτικοί υπαινιγμοί, η ηρωική θέση του "τέρας" (!) κ.λπ. καταντροπιάζουν την ελληνική αρετή και τα ελληνικά αρχαιοπρεπή νοητικά σχήματα.

10 Οκτωβρίου 2010 9:00 π.μ.

Ανώνυμος είπε...

Κάτι τέτοια μηνύματα, όπως αυτό που διαβάζω πιο πάνω, "καταντροπιάζουν την ελληνική αρετή και τα ελληνικά αρχαιοπρεπή νοητικά σχήματα."

Όταν είσαι άνθρωπος μόνο τότε βλέπεις το τέρας!!

Επιτέλους αφήστε τη μιζέρια και δείτε το σκοπό!

Ο σκοπός ολόκληρου του Ελληνισμού είναι να επιστραφούν τα μάρμαρα στο σπίτι τους, στην Ελλάδα!! Και ο κ. Λύγερός μας δείχνει το δρόμο! Ας ανοίξουμε τα μάτια μας επιτέλους να τον δούμε!

10 Οκτωβρίου 2010 10:30 π.μ.

Ανώνυμος είπε...

Εγώ πάλι νομίζω ότι η παραπάνω νουβέλα (η οποία έχει δημοσιευθεί σε πολλά blogs απ' ότι βλέπω) αποτελεί όχι μόνο ένα σύγχρονο λογοτεχνικό έργο τέχνης αλλά και μία από τις πιο αξιόλογες προσπάθειες που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια, να προσεγγιστεί το (ξεχασμένο από πολλούς) θέμα της επιστροφής των μαρμάρων μέσω της τέχνης. Η τέχνη πρέπει μέσα από νουβέλες, ποιήματα, τραγούδια, πίνακες να γαλουχεί το λαό μας δημιουργώντας ένα κίνημα για την επιστροφή των μαρμάρων στο Νέο μουσείο της Ακρόπολης. Όσο για τα σχόλια του προηγούμενου, νομίζω πως είναι απλώς ο χείμαρρος των εσώψυχων ερωτικών του αποθεμένων που μόνο μία μακροχρόνια έλλειψη θα δικαιολογούσε την τάση του να βλέπει ακόμη και σε ένα τέτοιο κείμενο, τέτοιου είδους υπονοούμενα και συσχετισμούς...!

10 Οκτωβρίου 2010 10:46 π.μ.

Ανώνυμος είπε...

Κι εγώ συμφωνώ κύριε ότι όλη η νουβέλα είναι απλώς ο χείμαρρος των εσώψυχων ερωτικών αποθεμένων του κ. Συγγραφέα

που μόνο μία μακροχρόνια έλλειψη θα

δικαιολογούσε την τάση του

να βλέπει ακόμη και στα αρχαία ελληνικά σύμβολα τέτοιου είδους ερωτικά υπονοούμενα και συσχετισμούς...!

10 Οκτωβρίου 2010 10:57 π.μ.

Ανώνυμος είπε...

Αναρωτιέμαι, πότε κάποιος από όσους θέλουν να ονομάζονται Έλληνες, θα πάψουν να είναι κοντόφθαλμοι και θα δουν την αλήθεια και την ουσία κατάματα.

10 Οκτωβρίου 2010 11:01 π.μ.

Δημοσίευση σχολίου

Πληκτρολογήστε το σχόλιό σας...

Υποβολή σχολίου ως:

Νεότερη ανάρτηση

Αρχική σελίδα

Παλιότερη Ανάρτηση

HiQpdf Evaluation 11/03/2012

Εγγραφή σε: Σχόλια ανάρτησης (Atom)

221866 155131 155131

<http://dzhellenicpoetry.blogspot.com/>

Designed by EZwpthemes and dz
Converted into Blogger Templates by DZ

